

Arrest

nr. 201 760 van 27 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 augustus 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 april 2017.

1.3. Op 16 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Teffatha op 13 november 1996, de Libanese nationaliteit te hebben en een sjiitisch moslim te zijn.

Sinds uw geboorte tot een aantal maanden voor uw vertrek uit Libanon heeft u in Teffatha gewoond bij uw familie. Begin 2015 woonde u bij uw vriendin in Jesien, een christelijke wijk, tot en met uw vertrek uit Libanon. Uw beide ouders zijn nog steeds woonachtig in Teffatha, samen met twee broers van u en uw twee zussen. Uw broer, M.(...) A.(...) R.(...) (OV 6.745.125; CG 10/23593) verblijft momenteel in België. Op 23 december 2010 vroeg hij op basis van eigen redenen een eerste maal asiel aan in België, waarbij op 29 april 2011 een technische weigering werd genomen. Op 8 december 2016 diende hij een vijfde asiel aanvraag. Tot op heden werd daarover nog geen beslissing genomen. Van uw broer I.(...) A.(...) (OV 8.151.890; CG 15/31135) weet u niet waar hij momenteel verblijft. Hij diende op 28 oktober 2015 een asielaanvraag in, waarbij op 26 augustus 2016 een technische weigering werd genomen.

U bent tot de zesde groep naar school geweest en vervolgens heeft u met uw vader gewerkt in een autogarage als automonteur. Tijdens de oorlog tegen Israël was uw vader actief bij Hezbollah. In de periode tussen 2000 en 2006 ging hij vechten om Israël uit Libanon te verdrijven. Toen u de leeftijd had van ongeveer elf jaar, nam uw vader u mee naar de moskee waar leden van Hezbollah aanwezig waren. Rond de leeftijd van vijftien jaar zijn uw activiteiten bij Hezbollah begonnen. U stelt toegetreden te zijn door het invullen van een formulier en door een gesprek met een contactpersoon, I.(...) K.(...) (vertegenwoordiger van de partij in het dorp). U zegt dat het vanzelfsprekend is in uw dorp om ofwel toe te treden tot Hezbollah, ofwel tot de Amal-beweging. Op vrijdagmiddag ging u bidden in de moskee, in de namiddag woonde u lessen bij. Daarnaast kreeg u ook elke donderdagavond les. Deze lessen volgde u wekelijks van uw vijftien tot uw achttien jaar. De lessen woonde u bij in de moskee Al Ariesch. De lessen op beide dagen duurden ongeveer twee uur waarbij meestal vijftien à twintig minuten gewijd werden aan lessen over vechten. De rest werd gewijd aan religie. Op uw achttien jaar hoorde u voor het eerst dat u verplicht naar Syrië gestuurd ging worden om te gaan vechten. Zo ontving u, samen met enkele andere leerlingen die achttien jaar waren of ouder, een formulier van uw contactpersoon dat u diende in te vullen en waarbij naar uw persoonsgegevens en conditie werd gevraagd. Op basis van dit formulier zou u ingelicht worden wanneer u moest vertrekken naar Syrië. U besliste samen met uw vader het formulier niet in te vullen. Begin 2015 bent u vertrokken uit uw wijk en bent u ondergedoken bij uw vriendin in Jesien. Daar heeft u nog enkele maanden verbleven tot uw vertrek uit Libanon.

Op 14 juli 2015 heeft u Libanon op legale wijze verlaten via de luchthaven van Beiroet, dit zonder enig probleem. U heeft hierna door Turkije, Griekenland, Macedonië en Servië gereisd om vervolgens met een smokkelaar naar België te komen. Op 16 augustus 2015 bent u aangekomen in België. Op 24 augustus 2015 heeft u asiel aangevraagd.

U vermeldt dat uw ouders het tot op heden redelijk goed stellen, zonder noemenswaardige incidenten te vermelden.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: uw identiteitskaart en een uittreksel uit uw familieregister (vertaald in het Frans en gelegaliseerd door een rechtbank).

U stelt niet naar Libanon te kunnen terugkeren omdat u vreest gearresteerd of vermoord te worden.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt zich ernstige vraagtekens over de door u beweerde betrokkenheid bij Hezbollah en uw daaruit voortkomende vrees verplicht naar Syrië gestuurd te worden.

Vooreerst bestaan er twijfels over de manier waarop u bent toegetreden tot Hezbollah. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd,

blijkt dat de partij enkel diegenen, die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd, inlijven. Dit komt bezwaarlijk overeen met de manier waarop u beweert te zijn toegetreden tot de partij. U gevraagd hoe u effectief bent toegetreden tot Hezbollah, zegt u dat uw vader u op elfjarige leeftijd in contact met Hezbollah bracht, toen hij u meenam naar de moskee, waar de imams samen met partijleden van Hezbollah een feest organiseerden (CGVS p. 4, 5). Op vijftienjarige leeftijd gaf u ten overstaan van de partijleden aan dat u lid wenste te worden. Hiervoor diende u een formulier in te vullen met uw gegevens zoals naam, leeftijd enz. (CGVS p. 4). U gevraagd of er door de partijleden gepeild werd naar uw beweegredenen, hoe u dacht over de situatie in Israël, Hezbollah in het algemeen enz. zegt u dat dit niet gedaan werd en dat het vanzelfsprekend is dat mensen uit het zuiden van Libanon een hekel hebben aan Israël (CGVS p.5). U gevraagd of er gepeild werd naar uw achtergrond, zegt u dat de contactpersoon dit niet hoefde te doen daar hij wist wie uw vader, grootvader en uw familie was (CGVS p. 5). Uw motivatie lag in het feit dat een paar van uw vrienden reeds lid zijn, en dat u daarom ook lid wenste te worden (CGVS p. 5). U kan verder niet duiden waarom u specifiek aanvaard bent, u zegt dat het normaal is aangezien uw vrienden lid waren en dat u, net zoals hen, graag lid wenste te worden (CGVS p. 5). Bovendien zegt u meermaals dat het vanzelfsprekend is in uw dorp, dat men zich aansluit bij ofwel Hezbollah, ofwel de Amal-beweging (CGVS p. 4, 5, 9). De manier waarop u beschrijft te zijn toegetreden, komt bezwaarlijk overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Op basis hiervan, zou er van u verwacht worden, dat u uw loyaliteit en overtuiging over de partijideologie diende te tonen. Bovendien is het feit dat de contactpersoon uw familie kent, niet voldoende om aan te nemen dat u aanvaard werd om lid te worden bij de partij gezien er, en zoals reeds werd aangestipt, toch verwacht kan worden dat u ook door uw persoonlijke betrokkenheid overtuigd zou moeten hebben.

Vervolgens stelt het CGVS zich vragen bij de bewering dat u, van uw vijftien tot uw achttien jaar, wekelijks twee lessen volgde van twee uur over religie en waarbij regelmatig vijftien à twintig minuten gependendeerd werden aan vechten. U gevraagd de lessen religie te omschrijven zegt u in algemene bewoordingen dat het gaat over verschillende godsdiensten, hoe omgaan met mensen, wie zijn goede mensen en wie zijn slechte mensen (CGVS p. 6). U verder gevraagd dit toe te lichten en u gevraagd meer te vertellen over wat er concreet werd gezegd houdt u het wederom op oppervlakkige beschrijvingen, zo stelt u 'dat ging over Salafisten praten, de joden behandelen onze mensen slecht, praktische zaken voor een moslim, ...' (CGVS p. 6,7). U bovendien gevraagd wat de lessen inhielden over vechten, geeft u eveneens vage omschrijvingen, dat het elke keer ging over hoe er gevochten moest worden en dat er filmpjes over vechten werden getoond (CGVS p.7, 11). Wederom wijst het CGVS op uw vage omschrijvingen, en kan u niet overtuigen met meer details te geven van de opleiding. Als verklaring hiervoor zegt u dat u zelfs niet meer weet wat u gisteren gegeten heeft, en dat u zich meer details niet meer kan herinneren (CGVS p.6,7). Dit is uiteraard geen valabel argument. Aangezien u stelt dat u gedurende drie jaar, tweemaal wekelijks onderricht hebt gekregen, kan er van u verwacht worden dat u spontaan meer details zou geven en dus meer diepgaande beschrijvingen over de lessen die u heeft gevolgd. Op basis van uw verklaringen kan er niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk deze door u beweerde lessen gevolgd heeft. Bovendien beweert u dat u op uw achttiende, einde 2014, te horen kreeg dat u verplicht naar Syrië gestuurd zou worden om te gaan vechten en dit is de reden van uw vertrek uit Libanon. U gevraagd of u vóór uw achttien jaar reeds het vermoeden had dat u mogelijks naar Syrië gestuurd zou worden, zegt u van niet (CGVS p. 11). U gevraagd waarom u volgens u lessen kreeg over vechten, stelt u dat u louter deze lessen kreeg om uiteindelijk het land te verdedigen als er bezetters kwamen (CGVS p. 11). Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u op geen enkel ander moment vóór uw achttien jaar het vermoeden gehad zou hebben om naar oorlogsgebied gestuurd te worden. Op basis van de door u aangegeven wekelijkse opleiding over vechten, kan het CGVS zich niet ontdoen van de indruk dat dit onderwerp voordien ook ter sprake zou moeten zijn gebracht. Bovendien haalt u aan dat uw vader er bij u op aandrong om te vertrekken op uw achttien jaar, evenwel is het niet aannemelijk dat ook hij hiervóór geen vermoeden had. Als aanhanger van Hezbollah, en vanuit zijn eigen ervaringen met de oorlog tegen Israël, kent hij de reputatie van Hezbollah. Ook haalt u de volgende reden aan waarom u vóór uw achttien jaar nooit op de hoogte was dat u mogelijks naar Syrië gestuurd ging worden: "Er was toen geen oorlog in Syrië. Er waren niet zoveel doden gevallen in Syrië" (CGVS p.11). U erop gewezen dat de oorlog in Syrië al langer bezig is dan einde 2014, geeft u vage omschrijvingen over de situatie tussen Hezbollah en Israël en zegt u dat u geen politiek expert bent. Het vraagt geen verder uitleg dat deze bewering niet overeenkomt met de algemene gekende informatie van het conflict in Syrië, waarover u toch ook veronderstelt onderricht te zijn geweest daar Hezbollah hierin eveneens een rol opneemt.

U geeft verder aan te zijn ondergedoken in Jesien, een christelijke wijk vooraleer u uit Libanon naar België vluchtte. Hier verbleef u enkele maanden, aangezien u zegt daar geen vrees te hebben omwille van het feit dat het een christelijke wijk is, en dat de mensen van de partij u daar niet komen aanhouden

of meenemen (CGVS p.12). U vervolgens gevraagd waarom u dan niet daar zou kunnen verblijven geeft u toch aan dat uw leven daar niet gegarandeerd is, daar de kans dat ze u zouden tegenhouden op de luchthaven bestaande is omdat uw broer dit ook overkomen is (CGVS p.13). Desondanks geeft u aan dat u zonder enige problemen in de luchthaven van Beiroet op legale wijze vertrokken bent (CGVS p.7). Uw beweerde angst tegengehouden te worden bij terugkeer in de luchthaven, is niet verenigbaar met het feit dat u zonder problemen legaal via de luchthaven van Beiroet bent vertrokken. Bovendien dient nog aangestipt dat u op legale wijze via de luchthaven in Beiroet het land hebt verlaten, dit terwijl Hezbollah, zoals algemeen is geweten, deel uitmaakt van de Libanese regering en waardoor andermaal de door u geuite vrees ten overstaan van deze partij wordt ondermijnd.

Bijkomend dient er opgemerkt te worden dat u gevraagd werd hoe uw ouders het tot op heden stellen. U geeft aan dat mensen het contact met uw ouders beperkt houden omdat door uw vertrek, uw gezin niet loyaal geweest is aan de partij. U specifiek gevraagd of uw vader, vanwege zijn vroegere betrokkenheid bij Hezbollah, nog specifieke problemen heeft ondervonden, zegt u dat hij overlast krijgt van de andere bewoners van de wijk. De contactpersoon heeft uw ouders streng aangesproken, maar ze zijn hierdoor niet vertrokken (CGVS p.13). Deze beweringen relativeren verder de aannemelijkheid van de door u aangehaalde vrees.

Op basis van bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u uw beweerde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het CGVS is van mening dat u bijgevolg ook uw vrees om gearresteerd of vermoord te zullen worden bij terugkeer naar Libanon niet aannemelijk heeft kunnen maken en daarom dient u de vluchtelingenstatus geweigerd te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart uit Libanon, alsook een uittreksel uit het familieregister neer, dat vertaald en gelegaliseerd werd naar het Frans. Uw paspoort legt u niet voor, aangezien u beweert dat dit gestolen werd door een Syriër. U heeft er ook niet aan gedacht kopies te maken (CGVS p.7). Dit is geen valabel argument, en hoeft verder geen betoog. U geeft verder aan dat de inlichtingendiensten na uw vertrek uw persoonlijke documenten in beslag genomen hebben. Evenwel vraagt het CGVS zich af waarom u voor uw vertrek uw documenten zoals het formulier dat u diende in te vullen ivm de verplichting om te gaan strijden, uw partijkaart en dergelijke niet heeft meegenomen. U verklaart dat u vreesde om onderweg sympathisanten tegen te komen (CGVS p.12). Ook dit ondermijnt in sterke mate de aannemelijkheid van de door u beweerde vrees.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen.

Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name *“De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mevrouw de Staatssecretaris belast met de Migratie- en Asielpolitiek”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), citeert verzoeker uitvoerig uit algemene informatie over de rekruteringspraktijken van Hezbollah, waaruit hij concludeert dat de wijze waarop hij door Hezbollah benaderd werd volledig overeenstemt met de praktijken van deze beweging: *“(...) Inderdaad, verzoeker wordt vanaf zijn 11 jaar geobserveerd, alvorens concreet benaderd te worden op zijn 15de ingevolge een gesprek met een contactpersoon die de Hezbollah vertegenwoordigt.*

Bovendien past het eraan te herinneren dat verzoeker de zoon is van een strijder van de Hezbollah en dat hij in een regio, door deze beweging gecontroleerd, woont.

Het is eveneens omdat verzoeker de zoon is van een strijder van de Hezbollah, dat hij benaderd werd.

Bovendien, nog steeds bij lezing van deze artikelen betreffende het godsdienstig en militair onderwijs, door de Hezbollah gegeven, kan men vaststellen dat de verklaringen van verzoeker volledig geloofwaardig zijn.

Alzo acht verzoeker dat, gezien de hierboven aangehaalde elementen, zijn aansluiting bij de Hezbollah niet in vraag kan worden gesteld net zo min als zijn vertrek naar Syrië op vraag van de Hezbollah.

Inderdaad, sinds de aanvang van het Syrisch conflict, stuurde de Hezbollah talrijke aanhangers om aan de zijde van het Syrisch regime tegen IS te strijden.

De verklaring van verzoeker volgens dewelke hij zich in 2014-2015 naar Syrië moest begeven om te strijden, zijn dus helemaal geloofwaardig.”

Verzoeker voegt hieraan toe dat uit de door hem geciteerde informatie bovendien blijkt dat hij niet zal kunnen genieten van een efficiënte bescherming vanwege de Libanese autoriteiten. Hij licht toe dat hij in de zones die door Hezbollah worden gecontroleerd duidelijk het risico loopt om vervolgingen te ondergaan. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing geen specifiek onderzoek verricht of verzoeker zich kan vestigen in een andere streek van Libanon, waar hij de bescherming van zijn nationale autoriteiten zou kunnen verkrijgen. Hij vervolgt zijn betoog stellende *“(...) Uit de motivering van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen blijkt echter dat er geen onderzoek gevoerd werd betreffende het risico op vervolging van personen, door de Hezbollah in Libanon bedreigd, en de mogelijkheden of niet voor deze personen om van een efficiënte bescherming vanwege de Libanese autoriteiten te kunnen genieten.*

Inderdaad, de beslissing van het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen beperkt zich tot een algemeen onderzoek van de veiligheidssituatie in Libanon, zonder de specifieke vraag van vervolgingen, die personen vanwege de Hezbollah zouden kunnen ondergaan, aan te kaarten.

Dit element is bijzonder belangrijk gezien de plaats die door de Hezbollah wordt ingenomen.

Inderdaad, verzoeker herinnert eraan dat de Hezbollah een politieke partij is, die hoofdzakelijk gefinancierd wordt door Iran, dat thans deelneemt aan het gewapend conflict in Syrië, de Syrische regering van Bachar el-Assad steunend.

Bovendien wordt niet betwist dat de Hezbollah een politieke partij is die beschouwd wordt als een terreurbeweging die hoofdzakelijk door de islamitische Republiek Iran gefinancierd wordt.

Deze politieke partij prijst de vernietiging van de Staat Israël aan en pleegde talrijke aanslagen tegen Amerikaanse belangen.

Er wordt ook niet betwist dat deze politieke partij, die over een zeker aantal zetels in het Libanees parlement beschikt, duidelijk een zeer belangrijke invloed had zowel op politiek als op sociaal vlak in Libanon.

Gezien de huidige situatie in Libanon, het belang van deze politieke partij Hezbollah, is het duidelijk dat verzoeker niet over een efficiënte bescherming vanwege haar nationale autoriteiten zal kunnen genieten.

Dat het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, door deze situatie van het lot voorbehouden aan personen die weigeren zich bij de Hezbollah in te lijven niet te onderzoeken, haar beslissing duidelijk niet correct motiveerde.” Bovendien acht verzoeker de informatie van Cedoca van juli 2016 betreffende de veiligheidssituatie in Libanon, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, niet langer actueel. Hij citeert uit het reisadvies Libanon van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse Zaken, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon ver van stabiel is, alsook uit een rapport van Amnesty International waaruit verzoeker meent te kunnen afleiden dat de veiligheidssituatie in Libanon aanzienlijk is verslechterd.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, blootgesteld zou kunnen worden aan onmenselijke en mensonwaardige behandelingen. Hij zal immers door de Libanese staat niet beschermd kunnen worden tegen de bedreigingen vanwege Hezbollah. Hij betwist daarnaast de evaluatie door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon en herhaalt dat de informatie dienaangaande die werd toegevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel is. Hij herneemt hierbij de argumentatie zoals uiteengezet onder het eerste middel.

3.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 29 juni 2017 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het rapport *“Liban: information sur les pratiques de recrutement du Hezbollah, y compris les cas de recrutement forcé; les conséquences pour ceux qui refusent d'en rejoindre les rangs et pour les membres de leur famille, y compris les cas de torture; la protection de l'État (2010-octobre 2013)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 4 november 2013.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van de burgemeester dd. 9 januari 2018 met vertaling in het Frans.

3.3.2. Op 17 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) ernstige vraagtekens rijzen bij de door hem beweerde betrokkenheid bij Hezbollah en zijn daaruit voorkomende vrees verplicht naar Syrië gestuurd te worden daar (1) de manier waarop hij beweert te zijn toegetreden tot Hezbollah niet overeenkomt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, (2) hij beweert dat hij van zijn vijftien tot zijn achttien jaar wekelijks twee lessen volgde van twee uur over religie en waarbij regelmatig vijftien à twintig minuten gependeld werden aan vechten doch hij, gevraagd om deze lessen te omschrijven, niet verder komt dan algemene bewoordingen en oppervlakkige en vage beschrijvingen zodat op basis van zijn verklaringen niet kan afgeleid worden dat hij daadwerkelijk deze door hem beweerde lessen gevolgd heeft, (3) het, op basis van de door hem aangegeven wekelijkse opleiding over vechten, niet aannemelijk is dat hij op geen enkel ander moment vóór zijn achttien jaar het vermoeden gehad zou hebben om naar oorlogsgebied gestuurd te worden en het evenmin aannemelijk is dat ook zijn vader, die als aanhanger van Hezbollah en vanuit zijn eigen ervaringen met de oorlog tegen Israël de reputatie van Hezbollah kent, hiervóór geen vermoeden had, (4) hij zonder enige problemen in de luchthaven van Beiroet op legale wijze het land heeft verlaten, dit terwijl Hezbollah deel uitmaakt van de Libanese regering, wat andermaal de door hem geuite vrees ten overstaan van deze partij ondermijnt, (5) zijn verklaringen over hoe zijn ouders het tot op heden stellen – mensen houden het contact met hen beperkt omdat door zijn vertrek het gezin niet loyaal geweest is aan de partij, zijn vader krijgt overlast van de andere bewoners van de wijk en de contactpersoon heeft zijn ouders streng aangesproken maar ze zijn hierdoor niet vertrokken – verder de aannemelijkheid van de door hem aangehaalde vrees relativeren en (6) ook zijn verklaring dat hij voor zijn vertrek zijn documenten zoals het formulier dat hij diende in te vullen in verband met de verplichting om te gaan strijden, zijn partijkaart en dergelijke niet heeft meegenomen omdat hij vreesde om onderweg sympathisanten tegen te komen in sterke mate de aannemelijkheid van de door hem beweerde vrees ondermijnt en (ii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 mei 2017 (CG nr. 1521385), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker stelt weliswaar in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging te vrezen omdat hij Hezbollah heeft verlaten nadat hij vernam dat hij verplicht naar Syrië zou worden gestuurd om te gaan vechten. Zijn verklaringen laten naar het oordeel van de Raad echter niet toe enig geloof te hechten aan zijn bewering als zou hij effectief betrokken zijn geweest bij Hezbollah.

De Raad wijst erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. Rekrutering door Hezbollah*" van 14 februari 2014) blijkt dat Hezbollah enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd wil inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Toetreding kan ook enkel wanneer men geschikt wordt bevonden na een periode van ideologische indoctrinatie en doorgedreven militaire opleiding. Hezbollah zendt aanwervers naar alle dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om er uit te kijken naar mogelijke kandidaten, jonge individuen die zouden passen in Hezbollah's levensstijl. Deze aanwervers zijn op zoek naar plichtsgetrouwe, gedisciplineerde, bescheiden, intelligente, gezonde en zich goed gedragende jonge mannen. De wervers observeren een potentiële rekrut gedurende een periode die varieert van maanden tot jaren om vervolgens het individu te benaderen om te zien of hij of zij zou overwegen om lid te worden. Als de persoon deze uitnodiging aanneemt, volgt een intensieve eerste fase gekend als

tadhirat (voorbereiding) die tot een jaar kan duren en waarin rekruten de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstrueerd worden. Na deze tadhirat-fase volgt een tweede fase, gekend als intizam, wat ook ongeveer een jaar duurt en waarin partijdiscipline wordt bijgebracht samen met een militaire basistraining.

Gelet op deze informatie, die volledig in lijn is met en wordt bevestigd door de in het verzoekschrift geciteerde informatie, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij op 14-15 jarige leeftijd eenvoudigweg lid is geworden van Hezbollah door een formulier in te vullen met gegevens zoals zijn naam, leeftijd enz., zonder dat hem vragen werden gesteld naar zijn motivatie en beweegredenen en zonder dat werd gepeild naar zijn overtuigingen (administratief dossier, stuk 4, p. 4-5). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht overwogen als volgt: *“U gevraagd hoe u effectief bent toegetreden tot Hezbollah, zegt u dat uw vader u op elfjarige leeftijd in contact met Hezbollah bracht, toen hij u meenam naar de moskee, waar de imams samen met partijleden van Hezbollah een feest organiseerden (CGVS p. 4, 5). Op vijftienjarige leeftijd gaf u ten overstaan van de partijleden aan dat u lid wenste te worden. Hiervoor diende u een formulier in te vullen met uw gegevens zoals naam, leeftijd enz. (CGVS p. 4). U gevraagd of er door de partijleden gepeild werd naar uw beweegredenen, hoe u dacht over de situatie in Israël, Hezbollah in het algemeen enz. zegt u dat dit niet gedaan werd en dat het vanzelfsprekend is dat mensen uit het zuiden van Libanon een hekel hebben aan Israël (CGVS p.5). U gevraagd of er gepeild werd naar uw achtergrond, zegt u dat de contactpersoon dit niet hoefde te doen daar hij wist wie uw vader, grootvader en uw familie was (CGVS p. 5). Uw motivatie lag in het feit dat een paar van uw vrienden reeds lid zijn, en dat u daarom ook lid wenste te worden (CGVS p. 5). U kan verder niet duiden waarom u specifiek aanvaard bent, u zegt dat het normaal is aangezien uw vrienden lid waren en dat u, net zoals hen, graag lid wenste te worden (CGVS p. 5). Bovendien zegt u meermaals dat het vanzelfsprekend is in uw dorp, dat men zich aansluit bij ofwel Hezbollah, ofwel de Amal-beweging (CGVS p. 4, 5, 9). De manier waarop u beschrijft te zijn toegetreden, komt bezwaarlijk overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Op basis hiervan, zou er van u verwacht worden, dat u uw loyaliteit en overtuiging over de partijideologie diende te tonen. Bovendien is het feit dat de contactpersoon uw familie kent, niet voldoende om aan te nemen dat u aanvaard werd om lid te worden bij de partij gezien er, en zoals reeds werd aangestipt, toch verwacht kan worden dat u ook door uw persoonlijke betrokkenheid overtuigd zou moeten hebben.”* Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter verwijzen naar algemene informatie die, in tegenstelling tot wat verzoeker meent en voorhoudt, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen geenszins bevestigt doch eerder onderuit haalt. Ook met de stelling dat hij benaderd werd omdat hij de zoon is van een strijder van Hezbollah brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die afbreuk kunnen doen aan de appreciatie dat aan zijn verklaringen omtrent de wijze waarop hij zou zijn toegetreden tot Hezbollah geen geloof kan worden gehecht. Uit verzoekers beweringen hieromtrent blijkt immers duidelijk dat hij niet vertrouwd is met het rekruteringsproces bij Hezbollah en de strenge vereisten waaraan nieuwe rekruten, die grondig op hun geschiktheid worden getest, moeten voldoen.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers betrokkenheid bij Hezbollah wordt andermaal bevestigd door zijn verklaringen over de lessen die hij volgde in de moskee. Zo verklaarde hij dat hij van zijn vijftien tot zijn achttien jaar wekelijks twee lessen volgde van twee uur over religie en waarbij regelmatig vijftien à twintig minuten gespendeerd werden aan vechten (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7). Niet alleen blijkt uit verzoekers verklaringen in dit verband geenszins een intensieve ideologische indoctrinatie, noch schetst hij de doorgedreven militaire opleiding waarvan sprake in voornoemde COI Focus, daarenboven toont hij op basis van zijn oppervlakkige en vage beschrijvingen allerm minst aan dat hij daadwerkelijk deze door hem beweerde lessen gevolgd heeft. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“(…) U gevraagd de lessen religie te omschrijven zegt u in algemene bewoordingen dat het gaat over verschillende godsdiensten, hoe omgaan met mensen, wie zijn goede mensen en wie zijn slechte mensen (CGVS p. 6). U verder gevraagd dit toe te lichten en u gevraagd meer te vertellen over wat er concreet werd gezegd houdt u het wederom op oppervlakkige beschrijvingen, zo stelt u ‘dat ging over Salafisten praten, de joden behandelen onze mensen slecht, praktische zaken voor een moslim, ...’ (CGVS p. 6,7). U bovendien gevraagd wat de lessen inhielden over vechten, geeft u eveneens vage omschrijvingen, dat het elke keer ging over hoe er gevochten moest worden en dat er filmpjes over vechten werden getoond (CGVS p.7, 11). Wederom wijst het CGVS op uw vage omschrijvingen, en kan u niet overtuigen met meer details te geven van de opleiding. Als verklaring hiervoor zegt u dat u zelfs niet meer weet wat u gisteren gegeten heeft, en dat u zich meer details niet meer kan herinneren (CGVS p.6,7). Dit is uiteraard geen valabel argument. Aangezien u stelt dat u gedurende drie jaar, tweemaal wekelijks onderricht hebt gekregen, kan er van u verwacht worden dat u spontaan meer details zou geven en dus meer diepgaande beschrijvingen over de lessen die u heeft gevolgd. Op basis*

van uw verklaringen kan er niet afgeleid worden dat u daadwerkelijk deze door u beweerde lessen gevolgd heeft. Bovendien beweert u dat u op uw achttiende, einde 2014, te horen kreeg dat u verplicht naar Syrië gestuurd zou worden om te gaan vechten en dit is de reden van uw vertrek uit Libanon. U gevraagd of u vóór uw achttien jaar reeds het vermoeden had dat u mogelijks naar Syrië gestuurd zou worden, zegt u van niet (CGVS p. 11). U gevraagd waarom u volgens u lessen kreeg over vechten, stelt u dat u louter deze lessen kreeg om uiteindelijk het land te verdedigen als er bezetters kwamen (CGVS p. 11). Het CGVS vindt het niet aannemelijk dat u op geen enkel ander moment vóór uw achttien jaar het vermoeden gehad zou hebben om naar oorlogsgebied gestuurd te worden. Op basis van de door u aangegeven wekelijkse opleiding over vechten, kan het CGVS zich niet ontdoen van de indruk dat dit onderwerp voordien ook ter sprake zou moeten zijn gebracht. Bovendien haalt u aan dat uw vader er bij u op aandrang om te vertrekken op uw achttien jaar, evenwel is het niet aannemelijk dat ook hij hiervóór geen vermoeden had. Als aanhanger van Hezbollah, en vanuit zijn eigen ervaringen met de oorlog tegen Israël, kent hij de reputatie van Hezbollah. Ook haalt u de volgende reden aan waarom u vóór uw achttien jaar nooit op de hoogte was dat u mogelijks naar Syrië gestuurd ging worden: "Er was toen geen oorlog in Syrië. Er waren niet zoveel doden gevallen in Syrië" (CGVS p.11). U erop gewezen dat de oorlog in Syrië al langer bezig is dan einde 2014, geeft u vage omschrijvingen over de situatie tussen Hezbollah en Israël en zegt u dat u geen politiek expert bent. Het vraagt geen verder uitleg dat deze bewering niet overeenkomt met de algemene gekende informatie van het conflict in Syrië, waarover u toch ook veronderstelt onderricht te zijn geweest daar Hezbollah hierin eveneens een rol opneemt." Verzoeker volhardt in het verzoekschrift slechts in zijn verklaringen, die naar zijn mening in overeenstemming te brengen zijn met de door hem geciteerde informatie en dus volledig geloofwaardig zijn, *quod non*.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van zijn beweerde betrokkenheid bij en lidmaatschap van Hezbollah. Nochtans blijkt uit zijn verklaringen dat hij in het bezit was van een partijkaart en een zorgkaart waarmee hij gratis medische behandeling kon krijgen. Verzoeker beweert weliswaar dat deze kaarten samen met al zijn persoonlijke spullen een maand na zijn vertrek in beslag werden genomen door de inlichtingendienst van Hezbollah doch hij geeft geen valabele verklaring waarom hij deze documenten niet bij zijn vertrek uit Libanon heeft meegenomen. Zijn uitleg in dit verband, namelijk dat hij vreesde dat hij in Turkije of onderweg naar België mensen ging tegenkomen die sympathieën hadden met IS of iets anders en dat deze mensen hem onderweg in zee zouden gooien indien ze zouden merken dat hij dergelijke documenten bij zich had (administratief dossier, stuk 4, p. 10 en p. 12), kan immers bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij actief zijn geweest bij Hezbollah. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn weigering om te gaan strijden in Syrië. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat uit voormelde COI Focus blijkt dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn. Dit blijkt tevens uit het door verzoeker bijgebrachte en uitvoerig geciteerde rapport "Liban: information sur les pratiques de recrutement du Hezbollah, y compris les cas de recrutement forcé; les conséquences pour ceux qui refusent d'en rejoindre les rangs et pour les membres de leur famille, y compris les cas de torture; la protection de l'État (2010-octobre 2013)" van Immigration and Refugee Board of Canada van 4 november 2013. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Hezbollahmilitie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om voor Hezbollah te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt geen gedwongen rekrutering plaats. Integendeel, men neemt net het tegengestelde waar. Met name veel werkloze jongeren willen gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen of die deel uitmaken van de reservelijst. Verzoeker brengt geen informatie aan die deze informatie weerlegt of ontkracht.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteitskaart en uittreksel uit het familieregister bevestigen slechts zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens welke niet worden betwist, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Het attest van de burgemeester werd afgeleverd op verzoekers vraag en vertoont aldus een duidelijk gesolliciteerd karakter. Het betreft bovendien slechts een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Daarenboven benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden

voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker op generlei wijze aantoont dat hij in Libanon persoonlijk door Hezbollah werd/wordt geviséerd met het oog op vervolging, is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden *in casu* niet dienstig en maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer op de luchthaven zou worden aangehouden door de inlichtingendienst (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Deze door verzoeker geuite vrees wordt overigens ontkracht door de vaststelling dat hij zonder problemen legaal via de luchthaven van Beiroet het land heeft verlaten, wat naar het oordeel van de Raad andermaal aantoont dat hij van Hezbollah niets te vrezen heeft.

3.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.7.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 17 januari 2018 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in

soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verward te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Libanon ver van stabiel en aanzienlijk verslechterd is, en de verwijzing naar het reisadvies Libanon van het Belgische Ministerie voor Buitenlandse zaken, dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libanese nationaliteit bezitten, en naar een rapport van Amnesty International van 2016, dat in het licht van de recente informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libanon is gesteund bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS